

Tôi vẫn còn nhớ nhớ in ngày tôi cắp sách tới trường. Bà đã a tôi đến lớp với bao nhiêu niềm vui, háo hức của tuổi học trò. Tôi sinh ra ở TP Vinh và theo gia đình vào miền đất Quê Ngải, mảnh đất mà thầy cô cho tôi nhớ mãi. O, A... đất tiên.

Lớp Một tôi lớp Một Đón em vào năm trước Nay giờ phút chia tay Gửi lời chào tiễn biệt...

Lúc Bà đã a tôi xin vào lớp Một, thầy hi vọng trường dạy nghề cho tôi học vớt sang lớp Hai vì thầy tôi học tới hết các bậc. Bà sợ tôi học không được nên xin cho tôi học đúng lớp. Kể từ đó tôi còn nhớ nhớ in với bao cảm xúc học trò. Ngày khai giảng, cầm tay tôi. Bà dắt tôi trên sân trường ngập với bao cây, hoa, trường rộng rãi. Tôi nhìn ngắm góc sân trường tuổi thơ ngày xưa...

...Chào buổi đêm của sự Chào chào người thân quen Tất cả chào nhau Đón các bậc lên...

Vâng, một buổi tối ngày cuối năm lớp Một, tôi nghe không rõ xếp loại của mình là 12 hay 2. Tôi sợ Bà sợ đánh tôi và tôi không dám hỏi lại cô. Cái đầu non nớt của tôi ngày nào cũng nghĩ đến thi 12 sợ lên học thi 2. Bà đã cho tôi một trận đòn thối thối u...

Cô giáo chủ nhiệm tôi đã dạy tôi trong tôi nhớ nhà, tôi thắp hương bái thầy, cô đã cho tôi nhớ nhà tri thức đầu tiên...

Sang lớp Hai, tôi theo bố trở về miền quê hương Hà Tĩnh với nắng và gió. Miền quê hương với bao kỷ niệm chăn trâu, cắt cỏ... Ngày đến lớp đầu tiên, còn bao buổi ngộ, tất cả đều xa lạ, mới lạ a cả nhìn tôi. Tất cả đều khác trong tôi...

Ngày đó, tôi còn nhớ cô Lan chủ nhiệm. Cô đã dìu dắt tôi từ nhớ nhà ngày đầu nhập lớp. Cô giúp tôi làm quen với ngôi trường mới, với bạn bè, tiếng nói địa phương... Giờ cô đã về hưu. Mà giờ đây khi nhớ lại, lòng tôi xao xuyến mãi...!

Hỏi lớp Năm, cô chủ nhiệm tôi là cô Việt. Trong một tiết làm bài tập, đề bài là "Em hãy viết 3,5 giờ bằng bao nhiêu phút?". Thú thật lúc đó tôi chưa hiểu bài học trước là 0,5 bằng một nửa nên tôi rất lo lắng nếu cô mà hỏi bài mình thì nhận điểm 0, quan trọng là bạn bè có xem tôi là "lười học tập" nửa không. Cô gọi tôi lên và sau đó cô mắng tôi: "Cô tưởng em học khá lắm, không ngờ em không học bài, bài này em cũng không làm được..." nhớ một giáo viên khác, tôi gọi mình và tất cả. Cho đến sau này, tôi thắp hương cầu nguyện cô, vì nhớ câu mắng đó đã giúp tôi

giác, quyết tâm học tập để sau này tôi đã tiến bộ hơn rất nhiều. Đôi lúc, chính những lời răn đe của thầy, cô giáo đã giúp tôi nhiều hơn trong học tập. Thầy, cô nào cũng mong muốn trò mình học tốt nên mọi mong. Cái đâu từ thầy non đâu đâu có biết gì đâu...

Ký ức học trò ngày xưa vẫn còn trong tôi, giờ đây qua bao tháng năm học tập và rèn luyện, tôi chọn nghề nhà giáo. Tuổi trẻ trong tôi vẫn bao nhiêu huyết khí nồng nàn sẵn sàng cống hiến cho đất nước. Nguyễn là chí nguyện trong mắt trẻ giáo dục, đào tạo thế hệ trẻ hôm nay và mai sau.

Tôi biết rằng, đâu đó trên mặt đất hình chữ S còn nhiều vùng khó khăn, nhiều vùng các em còn đi học bằng đường mòn, các em phải vượt đèo, lội suối... đến lớp để lấy cái chữ, lấy tri thức.

Chúng tôi biết trong trái tim mình một điều là thầy, cô đã có công rèn giũa thế hệ chúng tôi để có ngày hôm nay. Chính vì thế, chúng tôi cần phải cố gắng hơn nữa vì sự nghiệp phát triển giáo dục nước nhà.

Nhân ngày 20 tháng 11 xin gửi những lời tri ân tới các thầy, cô giáo.

Xuân Vong - Hà Tĩnh (theo Dân Trí)